

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Říma

motto

S láskou z Říma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

S láskou z Říma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Říma

Praha 2022

Přeložil Adam Chromý

Originál v anglickém jazyce *From Rome With Love* vydalo
nakladatelství HarperCollinsPublishers Ltd.
Jules Wake si nárokuje právo být uvedena jako autorka tohoto díla.

© Jules Wake, 2017
Translation © Adam Chromý, 2022
Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-267-2278-6
ISBN e-knihy 978-80-267-2282-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2283-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2281-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Tině Mundyové,
která pochopila, o čem je život*

1

„Co to vyvádíš, babi?“

Lisa překročila vyskládané komínky ubrusů a povlečení pokrývající celou podlahu obývacího pokoje malého bytečku její babičky. Bydlela o pár ulic dál a Lisa se u ní často po práci zastavila na šálek čaje. Ne že by babča z její návštěvy byla bůhvíjak nadšená, ale na druhou stranu měla potřebu vyjádřit nespokojenost, když to Lise zrovna nevyšlo.

„Co asi? Připravuju čaj pro královnu!“ ozvala se zaneprázdněně a v ruce jí zašustil velký černý igelitový pytel na odpadky. Měřila sotva metr a půl, její tvář odrážela prožitá léta. Vypadala, jako by se smrskla a kůže jí byla o dvě čísla větší. „Dělám pořádek.“

„Už zase?“ Lisa nevěřicně zakroutila hlavou a upřela pohled na hromádky prostírání, krajkových deček a vybledlých povlaků na polštáře. Většinu z nich v babiččině bytě nikdy neviděla.

„Budu tohle všechno ještě někdy potřebovat? Je to jen hromada starých hadrů zabírajících místo, hostina pro moly. Na jednom svetru jsem objevila díru.“ Babča tato slova ve skutečnosti neproněsla, ale Lisa moc dobře věděla, co se jí honí hlavou, když *dělá pořádek*. „Mladší už nebudu.“

„Máš před sebou ještě spoustu let.“ Babča byla přírodním úkazem. Ani v pětadesáti nepřicházela o svoji pověstnou britkost. Stále měla všech pět pohromadě, možná i víc.

„To je možné, ale tohle mi už k ničemu nebude.“ Semkla rty, takže její ústa připomínala křížalu, a ironicky dodala: „Ušetřím ti práci, až tady jednou nebudu.“

„Nesnáším, když říkáš takové věci.“

„Nebud' bláhová. Pomož mi radši s tou krabicí tamhle nahore.“

„Nikdy jsi ji sama nesundala?“ zeptala se Lisa nevěřicně.

„Jistěže ano. Kdo si myslíš, že mi s tím píchl? Superman?“ Babča obrátila oči v sloup a pobaveně se zasmála.

„Kam ji chceš?“

„Nechci ji. Mám v plánu se jí zbavit. Je v ní spousta knih po dědovi. Ty už jsou k ničemu. Ale pokud o ně máš zájem, posluž si.“

Lisa popadla poněkud starodávně vyhlížející kartonovou krabici a opřela si o ni bradu, aby knihy přesahující okraj neskončily na podlaze, zatímco se s nákladem sunula k jídelnímu stolu. Když se krabici chystala odložit, její dno se protrhlo a knihy se kaskádovitě řítily k zemi. Jejich stránky se zoufale roztřepaly jako křídla vypuštěných holubů a ostré rohy pevných vazeb Lise při pádu pomstychtivě narážely do holení.

„Koukni, co jsi provedla,“ procedila babča skrz zuby.

„Nic se nestalo, posbírám je. Nechtěla sis hnout se zády, že?“

„O moje záda si nedělej starosti, slečinko,“ odpověděla babča. Jako obvykle odmítla připustit jakékoliv zdravotní potíže včetně dosluhujících kloubů. „Postavím vodu na čaj, než to tady dáš do pořádku.“ Odšourala se do kuchyně a Lisu nechala s hromadou knih. Spousta z nich toho hodně pamatovala. Zažloutlé stránky byly cítit zatuchlinou. Písmenka na nich byla tak drobná a blízko u sebe, že se zdálo takřka nemožné text přečíst. Lisa o žádném

z těchto titulů ani autorů nikdy neslyšela. Nedokázala si představit, že by o vysloužilé knihy měl někdo zájem.

Když se sehnula, aby zvedla poslední dvě z nich, oddělily se od sebe a odhalily tlustou hnědou obálku, která mezi ně byla vložena. Přestože Lise máma zemřela v době, kdy jí bylo pouhých sedm let, okamžitě rozeznala její charakteristický zaoblený rukopis. *Pro Vittoria*. Slova už stačila vyblednout, některá písmena byla téměř neviditelná. Její pozornost upoutala dvě podtržítka naléhavě zdůrazňující důležitost obsahu obálky, která si vyloženě říkala o prozkoumání.

Nakřčila čelo a objevený poklad potěžkala v ruce. Jméno Vittorio v ní vyvolalo vzpomínky, které odpluly, kdykoliv se je pokusila lapit.

Proč to tady babička ukrývá? Vittorio, její otec – ne že by si to označení zasloužil –, se vypařil pár let před smrtí Lisiny mámy. Obsahuje snad obálka věty, které sepsala na smrtelné posteli? Lisa si o mámě vybavovala jen to, že byla vážně nemocná. Sedmiletou holčičku bylo nejspíš ohleduplnější nezatěžovat nepříjemným průběhem vyčerpávající léčby rakoviny, která z její matky nakonec vysála poslední zbytky života.

Občas si vzpomněla na svého tátu. Nebo si ho spíš vysnila – jak ji jeho ruka na rameni houpe na houpačce, jak se ji snaží doběhnout, zatímco se vozí na kolotoči na poníkovi. Ale její představy neodpovídaly tomu, jak jej vylíčila babča. Trhla sebou a povolila sevřenou čelist. Co za chlapa opustí dceru a neujme se jí po smrti její matky? Jeho chyba. Díky bohu za babču.

S obálkou v ruce čelila morálnímu dilematu, dokud z ní nestrhla lepicí pásku a nevyklouzly z ní dvě fotografie. Možná jim trochu pomohla, když obálkou jen lehounce zatřepala. Usmál se z nich na ni atraktivní muž se slunečními brýlemi objímající její matku v pokročilém stadiu těhotenství. Lisa si obrázky

pečlivě prohlížela a v krku se jí vytvořil nepříjemný knedlík. Matčiných fotografií měla jen pár. Většinu z nich zlikvidovala potopa v babiččině koupelně, která způsobila zborcení stropu obývacího pokoje. Některé fotky by se daly zachránit, ale babča se je s umíněností sobě vlastní rozhodla vyhodit. Nikdy neměla sklony k sentimentu.

S fotkami otce to bylo ještě horší. Neměla ani jedinou. To se teď ovšem změnilo. Konečně našla důkaz. Stálo to tam černé na bílém: *Já a Vittorio, Řím*. Zkoumala obrázek, ale nešlo o moc kvalitní snímek. Se slunečními brýlemi a zastíněným obličejem nebylo moc vidět, jak vypadal. Lisa nespokojeně našpulila rty. Moc dobře věděla, jaký byl. Nezodpovědný. Sobecký. Bezcitný.

Na druhé fotce, k její smůle dost neostré, byl stejný muž zvěčněný před budovou evokující Itálii. Otočila ji.

Vittorio a jeho rodný dům, 32 Via del Mattonato, Řím 001.

„Co to tam máš?“

Lisa se pokusila ukrýt obálku za zády.

„Našla jsem to mezi těmi knihami.“

Babča pohlédla na fotografii.

„Je to...“ Lisa nedokončila větu. Babča nechtěla o jejím tátovi nikdy mluvit, ale možná tentokrát udělá výjimku.

Odfrkla si. „Ano, je to tvůj otec. Vypařil se a hodil tě tvoji mámě na krk. Ale ne že by nám chyběl. Obešly jsme se bez něj.“

Lisa zaujatě zírala na snímek. Bylo to poprvé, kdy svého otce viděla. Neprojevovala o něj přehnaný zájem. Chtěla, aby jí byl lhostejný, stejně jako ona byla lhostejná jemu v době, kdy jako šestiletá, osmiletá nebo jedenáctiletá doufala, že se zničehonic objeví a zahrne ji láskou jako milující tatínek.

„Byl na ženský. Nenapravitelný římský dobyvatel,“ dodala babča pohrdavě.

„Pocházel z Říma?“

„Samozřejmě, byl to ukázkový Říman.“

„Je mnohem vyšší, než jsem si ho představovala,“ snažila se Lisa znít nezaujatě.

„Ne všichni žokejové musejí být trpaslíci. Byl to hubenour, stejně jako tvoje matka. Vypadali vedle sebe jako dvě párátka.“

Lisina matka pracovala v místních dostihových stájích, které vlastnil sir Robert Harding. Měla tam na starosti veškerou administrativu zahrnující registraci koní na závody, vybírání členských poplatků a účtování odměn místním žokejům, mezi něž patřil i Vittorio Vettese.

Stáje byly okouzlejícím světem, který Lisa milovala, i když jí nebylo dopřáno zavítat tam příliš často. Manželka sira Roberta byla po nehodě upoutána na invalidní vozík a nemohla mít děti. Lisiny návštěvy tak byly omezeny pouze na dny, kdy se lady Mary ve stájích nevyskytovala.

„To po něm máš tak ošklivá kolena,“ neodpustila si babička jednu ze svých příznačných uštěpačných poznámek dovedených léty praxe k dokonalosti. Dokázala člověka nemístně urazit způsobem, který byl ve své podstatě ohleduplný.

Lisa si prohlédla nohy a úsměvem reagovala na babiččinu noblesní netaktnost.

„A co je tohle?“ Lisa vytáhla z obálky malou krabičku z klenotnictví a babiččina ústa se semkla jako umíněná škeble.

Černá krabička trůnila v její dlani s nedostupností Pandořiny skříňky a vzbuzovala v ní neblahé tušení. Po otevření už nebude cesty zpět.

Lisa se podívala na babču, jejíž shrbená postava se chvěla napětím, ale neřekla ani slovo.

Když se její prsty dotkly víčka krabičky, periferně zahlédla, jak sebou babča cukla, ale ani to ji neodradilo od pokušení dokonat svůj záměr. Zvědavost ji přivedla do bodu, odkud není návratu.

„Ach!“

Svraštělá kůže na babiččině krku se zachvěla.

Lisa se špičkou prstu dotkla prstenu posetého drobnými perlami proloženými malinkými rubíny, jemuž vévodil diamant velikosti hrášku. Význam drahokamů však nelze měřit jejich velikostí.

„To je nádhera!“ A taky pořádná hodnota. I pro někoho, kdo se ve špercích úplně nevyzná. Přinejmenším historická. Samet uvnitř krabičky v barvě námořnické modři už po okrajích vybledl a elegantní písmo na saténem pokryté vnitřní straně víčka bylo důkazem stáří šperku.

Babča popotáhla nosem. „Patřil jeho babičce. Nejspíš.“

„Čí babičce? Mého táty?“

„Ano. Dal ho tvé matce.“ Vysypala ze sebe neochotně, jako kdyby každé její slovo mělo být vyvažováno zlatem. „Když se zasnoubili.“

„Takže to byl...“ Lisa se zmateně pokusila rozklíčovat babčín výraz, ale její nepřístupný pohled nic víc neprozrazoval. „Mámin zasnubní prsten.“

„Nejspíš.“

Její mysl ovládla zrada smísená s bolestí, takže nedokázala objektivně vnímat realitu. Netušila, co na to říct. Proč před ní babča ten prsten schovávala? Lisina matka si to snad takhle přála?

„Nedívej se na mě takhle,“ odsekla babča. „Chtěla ho vrátit Vittoriovi. Tvrdila, že prsten je rodinná památka a nemůže si ho nechat.“

To by vysvětlovalo babiččinu podezřelou zdrženlivost. „Proč jsi to teda neudělala sama?“

Pokrčila rameny. „Nikdy jsem se k tomu nedostala.“

Lisa nedokázala přehlédnout odměřenost, která z babičky vyzařovala.

„Nedívej se na mě takhle, slečinko. Vždycky nejsme pány svého času. Starala jsem se o tebe, do toho práce a péče o domácnost. Pořád bylo co dělat. Život plynul dál a nějak jsem to vytěsnila z paměti.“

Její přiznání Lisu obměkčilo. Určitě pro ni nebylo snadné, když se musela vyrovnat se smrtí svého jediného dítěte a do toho měla dělat náhradní matku nebohé holčičce, jíž už nikdo jiný nezbyl.

Lisa si prohlédla prsten za doprovodu babiččina vzdychnutí. „Kdo ví, kde je mu konec.“

„Měly bychom se o to aspoň pokusit. Když si to máma přála.“ Vyřčení těch slov jí rozjitřilo staré rány. „Proč si máma ten prsten nechtěla nechat?“

„Pokud hodláš toho bídáka najít, budu jediné ráda. Je to na tobě. Už jsi to mohla udělat dávno. Ale mě do toho nezatahuj.“ Odmlčela se a změnila téma. „Tak vezmeš mě na ten nákup?“

Lisa zavřela krabičku s prstýnkem a vrátila fotografie do obálky. Podle babčinyh semknutých rtů usoudila, že rozhovor je u konce. Obálku si strčila do kabelky, aniž by s jejím obsahem měla nějaký zřejmý záměr.

„Víš přece, že na to nemám celý den.“

Lisa se musela jejímu tvrzení zasmát. Babča byla neustále zaplněná činnostmi, jako je háčkování příkrývek pro africké děti, pěstování jirín, luštění křížovky v novinách nebo probírání drbů prokládané nekonečným množstvím šálků čaje se sousedkou Laurou. Nakupování v supermarketu s ní trvalo dvojnásobek obvyklého času, protože babča bránila ostatním lidem ve vybírání zboží tím, že si každou položku natukala na kalkulačku, aby se ujistila, že neutratila ani o penny více, než bylo nutné.

„Vezmi si nějaký ubrus, jestli se ti líbí. Jinak skončí v charitě. Radši mě jich zbav. A tady jsou sušenky, ty by se ti mohly hodit.“

Jsou z dárkového vánočního koše od sira Roberta. Nechápu, že s tím ještě nepřestal.“

Lisa měla podezření, že po boku ženy, která se nehne z domova, si Robert připadá čím dál osamělejší. Pokaždé měl z pozvání na čaj obrovskou radost.

Babča na ni zamávala balením sušenek. „Nemůžu mu říct, že jsem polovinu věcí vyhodila. Kdyby jen polovinu.“

Pokud šlo o jídlo, babča neměla velké nároky. Její jídelníček obvykle tvořilo maso se zeleninovou přílohou.

„Tvoje matka je už dvacet let po smrti. Sir Robert to s tou svou sentimentalitou na můj vkus už trochu přehání.“

Lisa si vždy myslela, že dárkové koše jsou projevem velkorysosti. Svým způsobem ji však potěšilo, že babča má k jejich podivnému obsahu značné výhrady.

„Díky. Nejsou prošlé?“ Lisa prostudovala doporučené datum spotřeby. „Ty čokolády, co jsi mi dala posledně, byly dva roky po expiraci.“

„Nesmysl. To datum nic neznamená.“

Lisa se otrásla. Pravidelně třídila obsah babiččiny lednice. Samozřejmě bez jejího vědomí. Konzumace jídla u ní připomínala ruskou ruletu se zbožím po záruční lhůtě.

Počkala, až si babička oblékne vlněný kabát špatně zvolené konfekční velikosti, v němž připomínala mamutí mládě se zimní srstí. Módní kousek patrně pocházel ze stejného období dějin jako vyhynulí živočichové.

„Nezapomeň snést ty krabice do auta.“

Než se společně vydaly do supermarketu na předměstí, Lisi-no auto vypadalo jako pojízdný bazar. Celou cestu nedokázala přestat myslet na obálku v kabelce.

2

Měla jasný plán. Přesný a účelný. Raz dva. Dodělat svoji práci, vyzvednout Sienu po směně v hospodě, aniž by tam musela vejít, dámská jízda, pár skleniček prosecca a odpadnutí do postele.

Lisa nakopla měkkou pneumatiku svého věrného, ale poněkud za zenit odjíždějícího mini coopera.

„Au!“ Vlastně až tak moc měkká nebyla.

Protože nechtěla skončit někde na odstavném pruhu, přeshlapovala na jednom místě. Na parkovišti u hospody si alespoň nepřipadala tak bezradně.

„Potřebuješ s tím píchnout?“ zeptal se malátný hlas za jejími zády.

Lisa zavřela oči a sevřela pěsti tak pevně, až si do nich zařala nehty. Neměl tady co dělat. V úterý neodcházel z hospody před půl osmou. Naplánovala si to přece tak, aby se setkáním s ním vyhnula.

Netušila, jak se jí podařilo zkrotit nutkání okamžitě začít skřípat zuby a vrčet. Celých devadesát devět celých devět procent její bytosti by mu nejradši řeklo, ať se jde vycpat, ale bohužel tam byl ještě ten nepatrný zbyteček jejího já uvědomující si, že vlastně potřebuje pomoc. Ve své bezradnosti už došla tak daleko, že v kufru našla poněkud křehce vyhlížející hever, který nemohl

zvednout ani krabici od bot, natožpak auto. Všechny ty umaštěné součástky byly zcela mimo její chápání.

Hodila očkem po vysoké a štíhlé Willově siluetě. Velká chyba. Vybavilo se jí, jak zdání klame, protože pod oblečením je dokonale vyrýsovaný a má ty nejvypracovanější břišáky, jaké kdy viděla. Slova jí uvízla v krku a stála tam jako naprostá blbka.

Opravdu řekla *Díky bohu, Wille, to by bylo skvělé*, nebo to bylo *Odpřejskni, zvládnú to sama?* Jeho hlas jí připomněl, proč vynaložila tolik úsilí k tomu, aby zamezila setkání s jeho nabubřelým egem povzbuzeným neopodstatněným pocitem nadřazenosti.

Už se stačil přiblížit k jejímu mini cooperu. „Ježíši, jak je ta věc stará? Máš k tomu vůbec rezervu?“

S neutrálním výrazem ve tváři ho ignorovala. Sehnula se ke kolu a pokusila se manévrovat s heverem. Otáčela kličkou a předstírala, že si dokáže poradit sama. „Zvládnú to. A kdybych se dostala do potíží, můžu si zavolat asistenční službu.“

Když z kufru vytáhl rezervní kolo, zabrbľal něco, co znělo jako: *Ty máš neustále potíže*.

A bez nutnosti dalších slov do ní šťouchl.

„Díky,“ zamumlala, zatímco se pustil do výměny kola a klekl si na asfalt nesoucí stopy nedávné přeháňky. Sklonil hlavu a pokusil se zprovoznit auto. Byl to jeden z těch dnů, kdy se počasí nedokázalo rozhodnout, jak má vlastně venku být.

„Čekáš na Sienu?“

„Ano,“ odpověděla stručně s očima upřenýma na blondátý culík na jeho zátylku. Dospělý chlap by neměl mít úces jako nějaký surfař. A hlavně by to nemělo být tak sexy. Nebyl sexy. Nebyl dokonce ani přitažlivý. Ale ovládla ji vzpomínka na příjemné chvíle, kdy ji tyhle vlasy šimraly na kůži. Naštěstí se společně s ní dostavilo i včasné prozření. Dlouhé vlasy vytvářely neformální

dojem, přestože Will byl všechno, jen ne neformální. Výjimkou bylo jeho chování v přítomnosti žen.

Přenesla váhu z nohy na nohu a strčila ruce do kapes. Třepotání motýlích křídel v jejím břiše dosáhlo úrovně uragánu. Lisa ztuhla a tiše se modlila, aby se její vnitřní rozpoložení neprojevalo navenek. Pokusila se motýly zkrotit. Will – ji – totiž – ani – trochu – nezajímal.

S předstíraným nezájmem se rozhlédla po zelených kopcích obklopujících vesnici vklíněnou do údolí a řadách domů kopírujících křivku potoka, který se vléval do řeky Ouzel. Při pohledu na tu nádheru vzdychla obdivem. Hospoda, navzdory majiteli, patřila k jejím oblíbeným místům. Obklopovala ji zezeň a díky masivním zdem z cihel a dřevěných trámů držela impozantní budova už několik století nad místními obyvateli stráž.

„Můžeš počkat vevnitř,“ promluvil Will při zvedání auta, „Siena už bude končit.“

I když sem přijela kvůli Sieně, přišlo jí nepatřičné nechat zrovna teď Willa na mokřém parkovišti vrtat se v jejím autě, přestože to byl ten poslední člověk na celé planetě, s nímž by chtěla ztrácet čas.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptala se sotva slyšitelně. Nemohla přece zapomenout na slušné vychování.

Věnoval jí pobavený pohled.

A pak další...

Otočila se k němu zády a prohlížela si poloprázdné parkoviště. Za necelou hodinu v hospodě nastane hukot. Navzdory jeho nedostatkům, a že jich bylo nespočet, se Willovi nedal upřít podnikatelský talent. Lidé sem kvůli vyhlášené kuchyni přijížděli z dalekého okolí.

„Doneslo se ke mně, že se chystáš otevřít další restauraci.“

Stačilo, aby jen zvedl obočí, a už litovala, že otevřela pusou.

„Jen si tady něco plácám. Přišlo mi nespolečenské ignorovat tě, když ses tak chrabře pustil do opravy mého auta.“ Otrásla se, když oblohu prořezal blesk. Léto si letos dalo načas.

„Dlouho jsem nemohl najít vhodné místo.“

„Lokalita, lokalita, lokalita,“ zopakovala mantru realitních makléřů, i když se jí sama moc neřídila. Ulice v sousedním městě, kde se nacházela její malá řadovka, neměla zrovna punc lukrativního sousedství.

„Nakonec jsem ale našel naprosto dokonalý prostor. Bývalou poštu na High Street.“

„Vážně? Přijde mi taková... ošuntělá.“

„To rozhodně nebude, až si to tam vezmu do parády.“

V případě Willa rozhodně nešlo o nežádoucí sebechválu ani prázdná slova. Když vedle sebe v této vesnici jako teenageři vyrůstali, byla hospoda útočištěm štamgastů, kteří do sebe obraceli jedno pivo za druhým v nekonečném dominovém efektu. Willovi se tohle místo podařilo změnit téměř k nepoznání.

„Hmm.“ Její představivost na to nestačila. „Co tam budeš vařit?“

„Autentickou italskou kuchyni. Chceš pro mě pracovat?“

„Děkuju za nabídku, ne...“

Její reakce byla možná poněkud unáhlená. Peníze navíc by se jí popravdě hodily. Jako pedagogická asistentka byla placená jen za odpracované hodiny.

„Možná o prázdninách. Ale jsem jen poloviční Italka, takže pravděpodobně nejsem dostatečně autentická,“ dodala.

„Nejsem až tak vybíravý. Servírka jako servírka.“

„Jak jinak,“ odsekla Lisa a dotčeně zamířila do hospody. Ať si na parkovišti poradí sám.

„Ahoj, Liso!“ Siena odhodila utěrku a vyšla zpoza baru, aby ji mohla obejmout. „Seš nějak bez nálady.“

„Píchla jsem kolo.“ Lisa obrátila oči v sloup. „A zrovna cestou sem.“

A do toho setkání s nejméně oblíbenou osobou na celé planetě.

„Průšvih. Potřebuješ někam zavolat?“ Siena nabídla pomoc svým typickým galským šarmem. Byla sice Britka, ale strávila většinu života ve Francii a narodila se se stříbrnou lžičkou v rudě namalované pusince. Představa Sieny pokoušející se vyměnit pneumatiku Lisu upřímně pobavila.

„Will už na tom dělá,“ oznámila kamarádce s potměšilým úsměvem.

„Konečně se rozhoupal?“ Siena zvedla dokonalou křivku svého obočí s evidentním záměrem o dvojsmysl.

„Projednou může být taky k užitku.“ Lisa si odložila kabelku na barovou židli a vyhoupla se na vedlejší židli. „Asi se tady zdržím. Okamžitě potřebuju drink. Vydržíš tady ještě chvíli?“

„Jasně, jak je libo,“ Siena si utřela ruce. „Možná to bude na dyl, pokud má Will svůj den.“

„Dej mi pět minut, než uklidím v kuchyni. Připojím se k vám na parkovišti. Marcus ti přinese drink, že jo?“ houkla na barmana, který byl zaneprázdněný vytahováním umytých sklenic z myčky. „Méďo, pro mě jako obvykle.“

„Ahoj Liso. Jak to jde? Co si dáš, drrrahá?“ Marcus mluvil s dokonalým edinburským přízvukem. Lisa se jeho *rrr* nemohla nabažit. Jeho akcent v ní vyvolával vzpomínky na zesnulou matku, která vyrůstala ve Skotsku. Vybavila si, jak se tam jako malá vypravila a byla v šoku, že neviděla jediného muže v kiltu. Měl to přece být jejich tradiční kroj.

Napůl Skotka a napůl Italka sotva vytáhla paty z Bedfordshiru. Měla by s tím už konečně něco udělat.

„Gin s tonikem.“

„Koukám, že tě Siena zaučila. Jaký gin si dáš? Dorothy Parker? Bombay Sapphire? Hendrick's?"

„Hendrick's, s okurkou,“ zakřenila se na něj Lisa. „Dostala jsem na něj chuť. I když bych to vlastně neměla míchat. U Sieny si dáme prosecco a ráno musím řídit. Měla bych se krotit. Povezu babču na kontrolu do nemocnice.“

„Zase je tam přijde všechny srovnat do latě?“

„Pořád je v ráži. Nebere si servítky.“

„Ve svém věku na to má nárok.“

„Ne, ve svém věku by měla mít konečně rozum. Doktor Gupta mluví perfektně anglicky, ale babička trvá na tom, že mu nerozumí ani slovo.“

„Je to Angličan?“

„Ne,“ usmála se, „má ten nejpršíšernější severoirský přízvuk, jaký jsem kdy slyšela. Belfast v sobě nezapře. Je vůči němu zaujatá, protože je to úplně normální Brit, i když tomu neodpovídá jeho jméno ani barva kůže.“

„Prostě je ze staré školy...“

„Moje máma si vzala Itala. Takže by se dalo očekávat, že babča bude tolerantní. Nemá k tomu žádný důvod. Prostě je drzá.“

O půl hodiny později vešel do hospody Will a utíral si do ubrousku špinavé ruce. „Hotovo. Máš tam rezervu. Musíš zajet někam do servisu a zjistit, jestli se ta původní pneumatika dá opravit, nebo budeš muset koupit novou.“

„Mockrát děkuju, Wille.“ Ano, bylo to nezbytné. Ale na nákup rezervní pneumatiky si vyhradila nějaký nepříjemný deštivý den.

Když Sieně zacukaly koutky úst, Lise došlo, co jí naznačuje.

„Jsem ti za to moc vděčná. Můžu tě... pozvat na drink?“

Will mrknul na bar s ironickým úšklebkem na tváři.

„Jo, je to tvůj bar. Myslela jsem to dobře.“

Nestoudně se jí vysmál do obličeje. Ale choval se vůbec někdy *stoudně*, nebo jaký má vlastně to slovo protiklad?

Když už od něj odvracela pohled, ozval se: „A víš co?“

Zamračila se na něj.

„Docela mi vyschlo v krku. Dám si pivo.“ Typické, najednou obrátil.

S mrknutím na Sienu dodal: „*Svatba v máji* by bodla.“

Siena se usmála a posadila se na židli se svým neodolatelným francouzským pokrčením ramen. „Je to Jasonovo nejprodávanější pivo.“ Její výraz byl všeríkající. Siena byla hrdá na svého přítele, který ve stodole sousedící s hospodou založil malý pivovar.

„Pořád nemůžu uvěřit, že to takhle pojmenoval. Myslel jsem, že to byl vtip,“ dobíral si Will Sienu. „Takhle to vypadá, když někomu láska zatemní mozek. Až po uši! To mi hlava fakt nebere.“

Siena usrkla gin. „Jen si z nás dělej srandu. Všem se to líbí, jenom ty... Prostě závidíš.“

„Závidím? Jo, jasně!“ Will si odfrkl. Ale když šlo o Sienu, udělal to tak nějak mile. „Vážně si to myslíš, zlato?“

„Samozřejmě,“ zasměchovala Siena svým typickým nevinným výrazem.

Lisa kývla na Marcuse a objednala Willovi pivo.

„Tady je.“

„Díky. A nezapomeň na tu rezervní pneumatiku.“

„Není od věci to připomenout, že?“ řekla Lisa a vykroužlila na tváři ironický úsměv. Vůbec tím nechtěla naznačit, jak moc ji Will irituje.

„Nerad bych, aby nějaký nešťastník taky strávil půl hodiny sundáváním kola, a nakonec by zjistil, že nemáš rezervu.“

Vždycky měl v záloze nějakou podpásovku.

Naštěstí se po pár locích piva opřel o bar a dal se do řeči s Marcusem. V dostatečné vzdálenosti, aby si Lisa mohla po-

povídat se Sienou a vyloučit riziko, že jí Will skočí do řeči, jak to s oblibou dělával.

„Zase máš ten nevrlý výraz *nenávidím Willa*,“ odhadla ji dokonale Siena.

„Nemám, koukej,“ Lisa jí předvedla úsměv od ucha k uchu a napila se drinku. „A co si myslíš o ginech?“

Siena její pokus o změnu tématu nerespektovala.

„Ten výraz neskryješ. Jste jeden jako druhý. Věčně se handrkujete. Neměla by sis to od něj nechat líbit,“ Siena se na Lisu přísně podívala. „Dělá to naschvál, protože mu k tomu nahráváš. Prostě si ho nevšímej. Chováte se jako děti ve školce.“

Lisa si mnula pravé rameno. „Vím, chová se jako idiot.“

Jenomže ignorovat ho – to bylo jednoduché říct, ale mnohem horší skutečně udělat. Měl neustále potřebu ji vytáčet. Dostávat ji do varu. Mohli být dál kamarádi a jeden z druhého si utahovat, kdyby ovšem nedošlo k tomu nedorozumění, kdy se její vztah během jedné neuvážené noci obrátil o sto osmdesát stupňů. Kdyby Lisa mohla vrátit čas, nikdy by Willa nepolíbila.

„Liso, Liso, Liso!“ Giovanniho melodický italský přízvuk rozezněl celou hospodu. Prozářil ji obličejem, který byl příliš atraktivní na to, aby ho neukazoval celému světu. „*Bellissima!* Naprosto *bellissima!*“

Bez nadsázky, přesně tohle po celém dni v práci potřebovala. Měla za sebou několik náročných hodin ve společnosti partičky démonů, kteří z ní vysávali energii. Jinými slovy šlo o děti mladšího školního věku. Bylo toho na ni moc a Giovanniho poklona pohladila její ego. Zvláště když seděl opodál Will.

„Ahoj, Giovanni, jak je?“ Pozdravila ho nadšeně.

Sevřel ji v možná až příliš pevném objetí a políbil ji na obě tváře.

„Užívám si vaše britské léto. Toho deště je na můj vkus už trochu moc.“

Zvedl nohu, aby jí ukázal zablácené nohavice. „Klouže na každém kroku.“

„Louže,“ opravila ho Lisa a potlačila smích při pohledu do tmavě hnědých očí s nechápavým výrazem. „Snad brzo dorazí letní počasí. Nezapomeň, že déšť dělá z naší země tak úžasné a věčně zelené místo.“ Podívala se ven přes francouzská okna na keře růží obklopené krásně zeleným kobercem trávníku a stromy s hustými korunami připomínajícími brokolici.

„Hmm,“ ozval se Giovanni. Nezdálo se, že by ho Lisa svým výkladem přesvědčila. Ale pak na ni vrhl úsměv jako z titulky časopisu. „Můžu tě pozvat na drink? Zůstaneš?“ Očekávání v jeho očích ji přimělo zaváhat.

„Promiň, dneska ne.“

Když se zatvářil zklamaně, rychle dodala: „Přišla jsem jen vyzvednout Sienu. Jason není doma. Chystáme se k ní.“ Lisa na něj mrkla. „Uvaří mi večeři.“

„Ach,“ věnoval jí pohled zasněného štěňátka. „Chybí mi maminka jídla. Domácí kuchyně. Ženská ruka, chápeš?“

Lisa ho pobaveně plácla přes ruku. „Sorry, dneska to bude dámská jízda. A nepřeháněj. O jídlo tady rozhodně nemáš nouzi. Hlavně to neříkej před Alem, jinak ti zabalí všechny zbytky z kuchyně.“ Giovanni obýval byt nad hospodou a jedl s personálem včetně šéfkuchaře Ala, v jehož repertoáru se střídaly gastronomické lahůdky s projevy naprostého kulinařského šílenství.

Giovanni se otrásl. „Ještě pořád rozdýchávám jeho hovězí s aspikem z řepy a křenem.“ Než se k nim naklonil, hodil pohledem do kuchyně. „Díky bohu, že se Will chystá otevřít restauraci s pořádným jídlem,“ zašeptal pobaveně.

„Ano, má skvělý plán,“ řekla Siena, která ho cestou z toalety odstrčila a posadila se na své místo. „A Al s tím nechce mít nic společného.“

Giovanni při pohledu na Sienu roztál. Uměla to takhle s každým mužem. „Popravdě jsem mu za to vděčný. Kdo ví, co je schopný naplácat na pizzu.“

„Radši to ani nechci vědět...,“ Giovanni to viděl podobně. „Uzenou makrelu a vařená vejce.“

„Bože!“ vyjekly jednohlasně Lisa se Sienu.

„Dámy, musím vás opustit.“ Giovanni se zazubil a Will jej vyprovodil slovy: „Přestaň tady oblbovat ženské a mazej.“

„Práce nepočká,“ rozloučil se svým rozšafným způsobem, který Willovi přidal další vrásku na čele.

„Asi mi odpadnou nohy. Nejspíš mě budeš muset odnést k autu, Liso,“ politovala se Siena.

„Zapomeň,“ odpověděla. „Strávila jsem celý den s mrňousy. Dokážeš si představit, jak nepohodlné jsou ty židle pro prvňáky? Moje stehna zažila peklo. Ať žijou prázdniny!“

„Ale šest týdnů dovolené, to je paráda.“

Lisa se ošila. „Děláš si srandu? Doufala jsem, že si tady odpracuju pár směn,“ povzddechla si a zadívala se za Sienu. „Nemám moc na výběr. Klidně budu mít celý den na očích toho prudiče.“

„Vždyť je fajn,“ bránila Willa Siena a věnovala mu potměšilý pohled, což Lisa neoceníla.

„Předpokládám, že mě sedře z kůže, ale nějaké peníze navíc by mi bodly. Konečně bych si mohla dopřát nějakou dovolenou. Ale zatím to vypadá, že moje úspory skončí v autoservisu.“ Na Sienin pobavený výraz reagovala šťouchnutím do jejích žeber. „Nekoukej na mě takhle!“

„Musíš být naprosto zoufalá,“ provokovala ji dál.

„Jak vidíš, jsem.“ Pohrávala si s pivním táckem na stole. „Ale na druhou stranu, každá praxe se počítá. Navíc to tady mám ráda.“ Hospoda byla v okolí proslulá svým vyhlášeným menu. „A většina lidí, co tady dělá, je v pohodě. Vlastně všichni, až na jednu výjimku.“

Siena mlčela. Raději s úsměvem popadla sklenici a přitukla si s Lisou. „Na zdraví.“

„Co bys dělala na mém místě?“

Lisa seděla v Sienině kuchyni a civěla na otevřenou krabičku s prstýnkem.

„Nech si ho,“ poradila jí a přesvědčila se o kvalitě blyštivého šperku na vlastní oči, když si jej nadšeně prohlédla proti světlu.

„Jako vážně?“ Lisa se na židli narovнала.

„Ne jako, doopravdy.“ Siena na chvíli oněměla úžasem. „Je překrásný.“

Ano, Siena by si s ním už nějak poradila.

„Je to pravý diamant?“

Siena přikývla. „To si piš.“

Lisa kamarádce odvyprávěla svoji rodinnou historii. I když přímo nezminila, co její matce znemožnilo prsten vrátit, Siena se všeho dovtípila a stiskla jí ruku. „Možná těžce nesla jejich rozchod. Ale prsten patří rodině tvého táty.“

Lise vyschlo v krku. Je taky součástí jeho rodiny. Je přece jeho dcera. I když na ni zjevně zapomněl. Probudil se v ní vztek a odhodlaně zvedla bradu. „Jsme rodina. Měla bych mu to připomenout.“

Sice se na ni vykašlal, ale až tady jednou její babča nebude, ačkoliv si to Lisa nechtěla připustit, nikoho jiného než otce už mít nebude. Při tom pomyšlení jí naskočila husí kůže. Babča má tuhé kořínky. Zatím si o ni nemusí dělat starosti.

Siena zjihla. „Možná si tvoje máma myslela, že když se k němu ten prsten dostane po její smrti, táta se o tebe postará. Ví vůbec, že zemřela?“

„Myslíš to dobře,“ povzdechla si Lisa, „ale vůbec o mě neprojevila zájem. Byl na pohřbu. Babička mu dala vědět, i když ho neměla moc v lásce. Hned po obřadu se vypařil.“ Zhluboka se nadechla a pokusila se zklidnit třesoucí se hlas, aby nedala najevo svoji bolest. Tenkrát ji tam nechal.

„Mám pocit, že...“, Siena vrátila prstýnek zpátky do krabičky, „na svoji otázku už sis sama odpověděla, *n'est-ce pas?*“

Lisa si zamyšleně skousla ret. Musí udělat správnou věc, když na to její otec neměl odvalu. Při představě, že mu tím prokáže svůj morální kredit, její tvář probleskl letmý úsměv. Ano, měla by mu ten prsten vrátit. A při té příležitosti mu řekne přesně to, co si o něm myslí. Obejde se bez něj. Obejde se bez všeho, co s ním má něco společného.

Poklepala prstem po fotografii. „Ten prsten nechci. Vrátím mu ho. Ale nejdřív ho budu muset najít. Ta fotka je roky stará. Ten dům už tam taky vůbec nemusí stát.“

„Mohla bys vyrazit do Říma a přesvědčit se o tom.“

Lisa trhla hlavou a zírala na Sienu.

„Proč mě to nenapadlo hned?“ V jejím hlase nebylo možné přeslechnout ironii. „Skočím do letadla a poletím do Říma.“ Lisa obrátila oči v sloup a zakroutila hlavou, čímž zmírnila vyznění následujících slov. „Zapomněla jsem, že jsi byla rozlítaná po celém světě. Ale pro někoho, jako jsem já, kdo nikdy neopustil ostrov, to není až tak jednoduché. Pokud tady zrovna neparkuje nějaké letadlo, které by mě tam vzalo. Vlastně se s ním ani nechci setkat. Chci mu jenom vrátit ten prsten.“

„Jasně, nebyl to ten nejlepší nápad,“ reagovala Siena shovívavě a pokrčila rameny. „Ale mohla bys mrknout na internet a zjistit,

jestli tam někdo z těch Vettesových ještě žije. Přesně tohle by byl můj první krok.“

Lisa tak dopředu nemyslela. Popravdě by byla spokojenější, kdyby o otci žádné informace nezjistila. Měla mu toho tolik co říct, pokud by k tomu ovšem vůbec někdy došlo. Podvědomě se smířila s tím, že ho nikdy nenajde.

„Skvělý nápad,“ napila se prosecca.

„Možná by ti s tím mohl pomoci Giovanni. Může ti něco přeložit a poradit ti, na koho se tam můžeš obrátit.“

„Výborně.“

Sienu její odměřená poznámka nerozhodila. „Jak jinak,“ odvětila se samolibým úsměvem.

„Kdy se vrací Jason?“

„Zítřka večer,“ zachichotala se Siena. „Dneska jsem s ním mluvila. Zněl nějak nevrle.“

„To si dokážu představit. Asi se mu moc nechce do obleku.“

Sienin přítel si vystačil s džíný. A Lisa musela uznat, že je zkrátka uměl nosit. Odjel na sever za svou budoucí švagrovou Laurie a jejím partnerem, aby si konečně vyzkoušel nejlépe padnoucí oblek. Této návštěvě se úspěšně vyhýbal několik měsíců.

„Bude muset mít i kravatu,“ snažila se Siena udržet vážnou tvář. „Snad ho moc nerozhodilo, když ho Cam požádal, aby mu šel za svědka.“

„A jak to máš ty? Družičky už jsou nastoupené v první linii?“

Siena si odfrkla. „Hotovo. Příští týden se mám ještě sejít s Laurie kvůli šatům,“ v jejím hlase zazněl náznak pochybností. „Nehrnu se tam. Laurie by si nejradši všechno organizovala sama. Měla bych jí poskytnout morální podporu. Jsme přece rodina,“ dodala poněkud sklesle.

Lisa byla odjakživa přesvědčená, že Sienina matka v sobě neměla kousíček citu, když od sebe sestry oddělila. Po rozchodu

s jejich otcem se se Sienou odstěhovala do Francie. Sestry dohromady svedly až posmrtné intriky strýčka Milese, který zařídil, aby Laurie projela Evropu ve stylovém ferrari ve společnosti naprosto úžasného Cama, jak jej označila Siena, který následně požádal Laurie o ruku. Svatbu plánovali na konec léta.

Siena se naklonila a dotkla se Lisina předloktí. „Měla by ses svého tátu pokusit najít. Už kvůli sobě. Možná má ten příběh i druhou stranu.“

Lisa se zamračila. „To určitě má, ale nemyslím si, že může změnit můj názor. Opustil mě i moji mámu. Nic víc než ten prsten mu nedlužím.“

3

Lisa si prohlížela plakáty na stěnách čekárny. Vzhledem k době, jakou tam strávily, by nejspíš dokázala odříkat veškerý text slovo od slova nazpaměť. Trochu ji bolela hlava, což byl důsledek lahve prosecca, kterou do sebe se Sienou obrátily při sledování komedie *Ženy sobě*.

Babča se nespokojeně vrtěla a hlasitě vzdychala, aby bylo její rozladění slyšet až na recepci.

„Za tu dobu, co tady čekám, jsem už mohla umřít,“ utrousila. „Ztráta času. Moje jiřiny mě potřebují. A já nutně potřebuju šálek čaje.“

„Mám ti pro něj skočit? Už to nemůže trvat dlouho.“

„Hmm, to jsi mi tvrdila před hodinou. Pokud někdo říká, že kontrola je v půl desáté, měla by proběhnout v půl desáté, ne v době, kdy si milý zlatý doktor umane.“ Mávala doporučením, které od příchodu nepustila z ruky, jako toreador dráždící červeným plátnem býka. Obrátily se na ni všechny oči v přeplněné čekárně.

Lisa zařala zuby a přála si, aby ji vcucła sedačka.

„Doktor toho má hodně. Určitě půjdeš brzy na řadu.“

„Hmm. Možná na to má celý den, ale já ne. Dávám mu posledních pět minut a pak to tady zabalíme.“

Lisa napočítala pomalu do deseti, než tím nejmilejším hlasem, jakého byla schopná, dodala: „Mám se jít zeptat, jak dlouho to bude trvat?“

Asistentka sedící u okénka naproti nim měla skloněnou hlavu nad hromadou papírů, které se pokoušela roztrdit podle pacientů. Přestože se úspěšně vyhýbala očnímu kontaktu, musela slyšet každé nespokojené babiččino slovo. Praxe ji zocelila. Brblající pacienti tu nejspíš byli na denním pořádku.

„A k čemu by to bylo? Nikdy ti neřeknou pravdu,“ remcala babča s pohledem upřeným na hodinky na vyzáblém zápěstí.

„Paní Whitakerová,“ zazněl irský přízvuk doktora Gupty, na něhož už měla babča pořádně spadeno. Vysokou postavou, úzkým špičatým nosem a snědou kůží Lise připadal jako nějaký starověký král. A babča vedle něj vypadala jako vzteklý teriér ňafající u jeho kotníků, kterého by dokázal odehnat majestátním gestem.

„Už bylo načase,“ babča svým projevem opět upoutala celou čekárnu.

Doktor Gupta se pokusil o úsměv. Očividně byl vůči vzpurným pacientům odolný.

„Mám jít s tebou?“ nabídla se Lisa. Měla by. Cítila za babču zodpovědnost, ačkoliv předem znala její odpověď.

„A k čemu bych tě tam asi tak potřebovala? Jsem dost stará, že bych mohla být tvojí babičkou.“

Lisa se usmála nejpřirozeněji, jak to svedla. „Ty přece jsi moje babička.“

„No právě,“ uzemnila Lisu, popadla kabelku a došla k doktorovi jako povýšená pávice. Gupta si s Lisou vyměnil chápavý pohled.

Posadila se zpátky. Teď už to bylo na babči. Svým způsobem byla Lisa ráda, že překypovala energií a vystupovala jako železná

lady. Ale měla by na sebe dávat větší pozor. Její tlak dosahoval závratné výšky, neužívala předepsané léky, odmítala omezit příjem soli a nikdo jí nemohl zakázat oblíbenou smaženou rybu a hranolky. A to ještě doktor neměl tušení o balíčku cigaret, který schovávala v kredenci pro sváteční příležitosti.

Lisa měla snahu babiččinu životosprávu napravit, ale už ani nedokázala spočítat, kolikrát byla obviněná, že její snaha o zpestření jídelníčku zdravými potravinami je otravnější než policejní kontrola. Babča si do ničeho nenechala mluvit. Na tom by nebylo nic špatného, pokud by si tím sama neškodila.

Lisa si nespokojeně prohlížela prošlapaný koberec. Co by si bez babčičky počala? Neměla potřebu sama sebe litovat, ale jednou k tomu dojde... Až babča jednou odejde... Lisa zůstane úplně sama. Měla několik o generaci starších bratranců v Glasgow, ale ti měli svoje rodiny a byli stovky kilometrů daleko. Byli to její vzdálení příbuzní, nic víc.

Při pomýšlení na babiččinu smrt se Lise sevřelo srdce. Mohla by tady být ještě několik let... Pokud bude dbát doktorových rad.

Gupta otevřel dveře do čekárny s nečitelným výrazem. Zato babča byla ve tváři bílá jako stěna.

„Je všechno v pořádku?“ přiskočila k ní pohotově Lisa.

Doktor Gupta se chystal zavrtět hlavou, že ne, ale babča jej probodla pohledem baziliška. „Jsem v pořádku. Prostě stárí a nezřízený život. Spousta nesmyslných řečí.“

„Nezapomeňte si vyzvednout léky,“ jeho hlas zněl nezvykle přísně, „ty tabletky musíte užívat pravidelně.“ Při pohledu na Lisu jeho odměřený výraz lehce zjihl. „Dohlédněte prosím na to, aby ty léky brala opravdu tak, jak je má předepsané.“ Povzdechl si. „A ne podle momentální nálady.“

„Zbytečný povyk.“ Babča stáhla vráscitá ústa. „Ještě nejsem na druhém břehu.“

„Stačí, když budete brát ty léky, paní Whitakerová,“ upozornil ji doktor.

Lisa měla pro jeho slova pochopení. Mohl by být ověřený lékařskými diplomy a tituly od hlavy k patě, ale babča si bude dělat, co bude chtít.

„Pojedeme domů? Nesnáším ten puch. Všechny nemocnice smrdí jako staří lidi a kočičí chcanky.“

Babča už byla na cestě k východu. Než Lisa stačila vyrazit za ní, doktor jí položil ruku na rameno. „Musíte na ni dohlédnout. Vaší babičce hrozí vysoké riziko mrtvice. Není vyložene v ohrožení života, ale mohlo by to na ní zanechat trvalé následky. Znáte příznaky mrtvice? Víte, co dělat, kdyby k tomu došlo?“

Lisa zavrtěla mlčky hlavou, srdce měla sevřené strachem.

Kývl na ženu na recepci. „Vezměte si nějaké prospekty.“

„Děkuji.“

„Mějte na paměti, že čím pohotověji budete jednat, tím vyšší je pravděpodobnost záchrany.“

4

„Lisa, *bellissima*.“ Giovanni napřáhl ruku přes stůl a chytil tu její. „Jsi nějaká zamlklá. Je všechno OK?“

Odolávala nutkání se mu vytrhnout a prohlásila: „Promiň.“ Stiskla mu ruku neosobním způsobem a odtáhla se od něj. Měla setkání odložit na jindy. „Dělám si trochu obavy o babču.“

Nemluvě o tom, že Giovanni nejspíš její záměr nepochopil a vzal to za špatný konec. Navrhla setkání v jejich hospodě, aby neměl nějaké postranní úmysly. Vybrala místo, kde bude hromada dalších lidí bránit jakýmkoliv romantickým projevům. Bohužel trval na tom, že se spolu zajdou najíst do romantické restaurace.

Přijet sem po návštěvě nemocnice nejspíš nebyl ten nejlepší nápad. Na zatraceném Googlu našla víc informací, než kolik chtěla vědět, což jí nasadilo brouka do hlavy a zahltila ji skepse a pochybnosti.

Pokusila se o úsměv. „Promiň, dneska nejsem ta nejlepší společnost.“

Giovanni se naklonil přes stůl, zvedl jí bradu a věnoval jí pohled plný soucitu. Za jiných okolností by to Lisa ocenila. Giovanni byl milý, ale měl sklony přehánět. Vnímal se jako ochránce uplatňující rytířské ctnosti, což bylo v dnešní době nevídané. Neměla by ho pokoušet.